

„Tako se le tebi dozdeva,“ rečejo gosp. učitelj, „ali ne veš, da je vnanja podoba večkrat prevarljiva, in da nij vse zlato, kar se sveti? Stopi sem k meni, da se sam prepričaš, kako si se zmotil. Le poglej! — Tone stopi bližej ter si ogleda žitno klasje natančneje, potem reče: „Res je, motil sem se. Vsak klas, ki stoji po konci, prazen je ter nema zrnja v sebi. A óno klasje, ki visi k zemlji, polno je najlepšega zrnja.“

Nato rečejo učitelj: „Glej Tone, tukaj imaš podobo napuha in ponižnosti. Povedi mi zdaj po katerej podobi je treba tvoje življenje uravnati?“

Tone molči, ker ga je bilo sram, spomnivši se prigovora, ki pravi: „Se čez druge povzdiguješ, prazno glavo oznanuješ; kdor v resnici kaj veljá, je ponižnega srcá. — Zapomnil si je nauk dobrega gosp. učitelja, ter je bil odslej vedno ponižen in krotak. Vsak, kdor ga je poznal, imel ga je rad, gledé njegovih lastnosti.

Otroci, varujte se napuha in prevzetnosti, ako hočete kedaj srečni biti. Napuh, pravijo, da grè pred padcem in kdor visoko leta, nizko se vsede.

—é.

Zahajajoče solnce.

Jožek in Tine sta bila brata. Imela sta modrega očeta in dobro boga-boječo mater, katero sta ljubila čez vse na tem svetu.

A Bogu v nebesih se je zazdelo, da jima vzame preljubo mater. Dečka sta zeló žalovala in jokala po ljubej materi.

Ko prva žalost mine in se dečka nekoliko utolažita, vzamejo ju oče necega večera s seboj na polje. Solnce se je ravno pomikalo za goré in je le še svoje poslednje žarke sipalo po zemlji.

Oče zamišljeni gledajo nekaj časa v zahajajoče solnce, potem rekó: „Glejta, ljuba otroka! zahajajoče solnce nam je sladka tolažba v naši bridkosti. Ravnokar je razlilo po vsej zemlji svetlobo, gorkoto in življenje; za danes je tedaj končalo svoje delo in zdaj se poslavlja od nas, da zatone za gorami. A mi vendar ne žalujemo, vidéč, da nas zapušča, ker dobro vemo, da se nam jasnega jutra zopet prikaže v toliko lepšej svetlobi.

Vajina dobra mati je vama živa podoba dobrodejnega solnca. Ona je vaju učila, da se večkrat ozirajta tja gori v sveta nebesa, učila je vaju moliti in v strahu božjem živeti. S temi lepimi nauki je vama zapustila še boljše svetlobo, gorkoto in življenje.

A Očetu v nebesih, ki je vama mater dal, zazdelo se je, da jo vama zopet vzame. Mati je vaju zapustila, kakor nas zapustí solnce, kadar zatone za gorami. A zaradi tega ne smeta preveč žalovati, kajti vera nas uči, da vajina mati zdaj živi v boljšem in prijetnejšem življenji; ona zdaj ondu žanje, kar je tukaj sejala.“

„Oče, ljubi oče! reče Tine, starejši deček, lepo ste nama govorili. Meni zdaj nij več tako hudo pri srci, ker vem, da najino dobro mater zopet najdemo tam gori v nebesih.“

„Da,“ rekó oče, „zopet jo bomo videli in to tako gotovo, kakor vemo, da se nam zahajajoče solnce zopet prikaže jasnega jutra.“

I. T.